

KHÔI PHỤC CHỨC TẾ LỄ CHO SỰ XÂY DỰNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

(Thứ 7 – Buổi nhóm tối)

Sứ điệp 6

Là những thầy tế lễ lao tác cho phúc âm của Đức Chúa Trời bằng cách phụng sự Đức Chúa Trời trong linh chúng ta trong phúc âm của Con Ngài

Đọc Kinh văn: La. 1:9; 15:16; 16:25

I. “Để tôi có thể làm người cung ứng của Christ Jesus cho dân ngoại, làm thầy tế lễ lao tác cho phúc âm của Đức Chúa Trời, hầu cho việc dâng người ngoại lên nhờ được thánh hóa bởi Thánh Linh mà được Ngài chấp nhận” – La. 15:16:

- A. Việc Phao-lô là một thầy tế lễ lao tác cho phúc âm của Đức Chúa Trời để cung ứng Christ cho dân ngoại là một sự phụng sự tế lễ cho Đức Chúa Trời, và những người ngoại mà ông đạt được qua việc rao giảng phúc âm là một của lễ dâng lên Đức Chúa Trời – 1 Phi. 2:5:
1. Bởi sự phụng sự tế lễ mà nhiều người ngoại, những người vốn không tinh sạch và bị ô uế, được thánh hoá trong Thánh Linh và trở thành một của lễ như vậy, được Đức Chúa Trời chấp nhận – La. 15:16; 16:4-5.
 2. Những người ngoại này đã được tách khỏi những điều tầm thường và được dầm thấm bản chất và yếu tố của Đức Chúa Trời, do đó đã được thánh hoá cả về địa vị lẫn tính khí; một sự thánh hoá như vậy chỉ ở trong Thánh Linh – 6:19; 15:16.
 3. Dựa trên sự cứu chuộc của Đấng Christ, Thánh Linh đổi mới, biến đổi, và phân rẽ cho sự thánh biệt những ai đã được tái sinh bởi tin vào trong Christ – 3:24; 12:2; Gi. 3:15.
- B. Phao-lô là một gương mẫu cho chức tế lễ phúc âm; trong Thư tín gửi cho người La Mã, bàn về phúc âm của Đức Chúa Trời, ông cho biết thế nào các tội nhân có thể được cứu và được xưng công chính bởi tin vào Chúa, thế nào họ tiến lên trong Christ bằng cách được thánh hoá và biến đổi, và thế nào họ dâng chính mình cho Đức Chúa Trời như là những sinh tế sống để có thể trở thành những Chi thể của Thân thể Đấng Christ hầu sống nếp sống Hội thánh, biểu lộ Christ cách tập thể và chờ đợi sự đến của Ngài – 1 Tê. 2:1-12; Công. 20:17-36; La. 1:16-17; 3:24-26; 12:1, 4-5; 13:11.
- C. Sự phụng sự Tân Ước được Đức Chúa Trời chỉ định là tất cả tín đồ đều phải là thầy tế lễ phụng sự Đức Chúa Trời với những của lễ mà Ngài muốn – Khải. 1:5-6; 5:9-10; 1 Phi. 2:5, 9:
1. Là những thầy tế lễ cho phúc âm của Đức Chúa Trời, chúng ta dâng những tội nhân được cứu, là những phần của Christ tập thể và được mở rộng, cho Đức Chúa Trời như các sinh tế – La. 15:16.
 2. Của lễ là các tín đồ được dâng cho Đức Chúa Trời theo ba bước:
 - a. Những người rao giảng phúc âm dâng những người mới được cứu cho Đức Chúa Trời như các sinh tế thuộc linh – c. 16; 1 Phi. 2:5.
 - b. Sau khi những tín đồ mới này lớn lên và bắt đầu hiểu thế nào là một tín đồ trong Christ, thì họ được khích lệ tự dâng mình cho Đức Chúa Trời như một sinh tế sống – La. 12:1.
 - c. Khi các tín đồ tiếp tục lớn lên đến mức trưởng thành, những người lao tác trên họ sẽ trình dâng họ là người được lớn lên đầy đủ trong Christ – Côl. 1:28.

- D. Để thi hành chức năng như các thầy tế lễ của phúc âm, chúng ta cần nhìn thấy phúc âm của Đức Chúa Trời bao gồm toàn bộ sách La Mã; Thư tín này cho chúng ta thấy rằng khi rao giảng phúc âm, chúng ta làm cho các tội nhân trở nên các con của Đức Chúa Trời và trở thành các Chi thể của Thân thể Đấng Christ, và chúng ta giúp họ lớn lên để họ có thể trở thành những Chi thể năng động trong sự thực hành nếp sống Thân thể trong các Hội thánh địa phương – 1:16-17; 3:24; 5:10; 8:16; 12:2, 4-5.
- E. Sự phụng sự của chức tế lễ phúc âm là sự phụng sự của Hội thánh như Thân thể Đấng Christ; trọng tâm sự phụng sự của chúng ta là cứu các tội nhân và dâng họ lên cho Đức Chúa Trời, và mục tiêu sự phụng sự của chúng ta là xây dựng Thân thể Đấng Christ – 15:16; 12:4-5; 1 Phi. 2:5, 9; Êph. 4:11-12, 16.

II. “Vì Đức Chúa Trời, là Đấng tôi lấy tâm linh mà phụng sự trong phúc âm của Con Ngài, làm chứng cho tôi” – La. 1:9:

- A. Với tất cả những đòi hỏi dành cho tín đồ được khai thị trong Tân Ước, đặc biệt là về việc công bố phúc âm của Đức Chúa Trời, chúng ta cần nhận lãnh sự cung ứng thần thượng của Thân thể qua sự ban phát của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình – Êph. 3:2; Hê. 4:16; La. 5:17, 21; Gi. 7:37-38; Công. 6:4; Phi. 1:5-6, 19-25.
- B. Chúng ta cần thấy rằng sự phụng sự Đức Chúa Trời của chúng ta trong phúc âm là sự thờ phượng của chúng ta với Đức Chúa Trời; trong Tân Ước, phụng sự Đức Chúa Trời thực ra là thờ phượng Đức Chúa Trời – Mat. 4:9-10; Nhã. 1:2; đc. Thi. 2:11-12:
 - 1. Phao-lô đã nói với tín đồ tại Tê-sa-lô-ni-ca rằng hãy “lia bỏ hình tượng, xây hướng về Đức Chúa Trời, để hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, chân thật” – 1 Tê. 1:9:
 - a. Đức Chúa Trời phải luôn sống động với chúng ta và ở trong chúng ta trong mọi phương diện của đời sống hằng ngày; sự kiện Đức Chúa Trời kiểm soát, hướng dẫn, sửa đổi và điều chỉnh chúng ta, thậm chí trong những điều nhỏ như là ý nghĩ hay động cơ của chúng ta, đều là một bằng chứng cho thấy Ngài đang sống – Phi. 1:8; 2:5, 13; 1:20.
 - b. Chúng ta sống dưới sự kiểm soát, hướng dẫn và sửa đổi của Đức Chúa Trời hằng sống để trở thành một gương mẫu cho các tín mừng mà chúng ta lan rộng – 1 Tê. 1:5-8; 2:10; 2 Tê. 3:5.
 - c. Là tín đồ trong Christ, chúng ta phải sống một đời sống trong linh mang lời chứng rằng Đức Chúa Trời mà chúng ta thờ phượng và phụng sự đang sống động trong từng chi tiết của đời sống chúng ta; lí do để chúng ta không làm hoặc không nói những điều nào đó nên là vì Đức Chúa Trời đang sống trong chúng ta – La. 8:6, 16.
 - 2. Từ Hi Lạp cho chữ *phụng sự* trong La Mã 1:9 có nghĩa là “phụng sự trong thờ phượng”, như được dùng trong Ma-thi-ơ 4:10, 2 Ti-mô-thê 1:3, Phi-líp 3:3 và Lu-ca 2:37; Phao-lô đã xem việc rao giảng phúc âm của ông là một sự thờ phượng và phụng sự Đức Chúa Trời, chứ không chỉ là một công tác.
 - 3. Khi đến để phụng sự hay thờ phượng Đức Chúa Trời, chúng ta cần một lương tâm được huyết thanh tẩy; lương tâm bị ô uế của chúng ta cần phải được thanh tẩy để chúng ta có thể phụng sự Đức Chúa Trời cách sống động – Hê. 9:14; 10:22; 1 Gi. 1:7, 9; Công. 24:16; đc. 1 Ti. 4:7.
 - 4. Phụng sự Đức Chúa Trời trong phúc âm là phụng sự Ngài trong Đấng Christ bao-hàm-tất-cả, vì phúc âm đơn giản là chính Đấng Christ – Công. 5:42; La. 1:3-4; 8:29.

5. Để rao giảng phúc âm của Con Đức Chúa Trời, chúng ta phải ở trong linh được tái sinh (1:9); trong sách La Mã, Phao-lô nhấn mạnh rằng bất kể chúng ta là gì (2:29; 8:5-6, 9), bất kể chúng ta có gì (cc. 10, 16), và bất kể chúng ta làm gì đối với Đức Chúa Trời (1:9; 7:6; 8:4, 13; 12:11) đều phải ở trong linh.
 6. Phao-lô đã phụng sự Đức Chúa Trời trong linh được tái sinh của ông, bởi Đấng Christ nội cư, tức Linh ban-sự-sống, chứ không phải trong hồn bởi năng lực và khả năng của hồn; đây là điểm quan trọng trước nhất trong việc rao giảng phúc âm của ông.
 7. Phúc âm của Đức Chúa Trời, mà Phao-lô được biệt riêng ra cho phúc âm ấy, là chủ đề của sách La Mã; sách La Mã có thể được xem là Phúc Âm thứ năm – 1:1; 2:16; 16:25:
 - a. Bốn Phúc Âm đầu tiên liên quan đến Đấng Christ nhục hoá, Đấng Christ trong xác thịt, sống giữa các môn đồ của Ngài; còn phúc âm trong sách La Mã thì liên quan đến Đấng Christ phục sinh như Linh đang sống bên trong các môn đồ của Ngài – 8:2, 6, 9-11, 16.
 - b. Chúng ta cần Phúc Âm thứ năm này, tức là sách La Mã, khai thị Đấng cứu rỗi chủ quan bên trong chúng ta như là phúc âm chủ quan của Đấng Christ.
 - c. Sứ điệp trọng tâm của sách La Mã là Đức Chúa Trời muốn biến đổi các tội nhân trong xác thịt thành các con của Đức Chúa Trời trong linh để cấu tạo nên Thân thể Đấng Christ được biểu lộ như là các Hội thánh địa phương – c. 29; 12:1-5; ch. 16.
 - d. Tất cả chúng ta cần thi hành chức năng là các thầy tế lễ phúc âm của Đức Chúa Trời theo khái tượng của sách La Mã; chúng ta cần học các yếu tố và chi tiết của phúc âm, chúng ta cần kinh nghiệm nội dung trọn vẹn của phúc âm, và chúng ta cần vận dụng linh của chúng ta để học biết làm thế nào cung ứng phúc âm – 15:16.
- C. “Vì chúng ta là kẻ chịu cất bì thật, tức là kẻ cậy Thánh Linh của Đức Chúa Trời mà phụng sự, khoe khoang trong Christ Jesus, và không tin cậy xác thịt” – Phil. 3:3; đc. La. 2:28-29:
1. Xác thật chỉ về tất cả những gì chúng ta là và có trong bản thể thiên nhiên của mình; bất kì điều gì thiên nhiên, dù là tốt hay xấu, cũng đều là xác thịt – Phil. 3:4-6.
 2. Là những tín đồ trong Christ, chúng ta không nên tin cậy vào bất cứ điều gì mà chúng ta có được do bẩm sinh, vì bất cứ điều gì bẩm sinh đều là một phần của xác thịt.
 3. Dù chúng ta đã được tái sinh nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục sống trong bản chất sa ngã của mình, khoe khoang trong những gì chúng ta làm trong xác thịt, và tin cậy vào những khả năng tự nhiên của mình; do đó, việc chúng ta được những lời trong Phi-líp chương 3 đặng chạm cách sâu sắc và riêng tư là rất quan trọng.
 4. Chúng ta cần ánh sáng của Chúa chiếu trên chúng ta về bản chất của chúng ta, những việc làm của chúng ta, và sự tin cậy vào xác thịt của chúng ta; chúng ta cần được Chúa soi sáng để thấy mình vẫn sống quá nhiều bởi xác thịt và khoe khoang trong những việc làm và khả năng của mình.
 5. Chúng ta cần ánh sáng của Chúa chiếu trên chúng ta để chúng ta không tin cậy vào những phẩm chất, khả năng, năng lực, hay sự khôn ngoan thiên nhiên của chúng ta; chỉ khi đó chúng ta mới có thể làm chứng rằng sự tin cậy của chúng ta hoàn toàn là ở nơi Chúa; sau khi được soi sáng như vậy, chúng ta sẽ thật sự phụng sự và thờ phượng Đức Chúa Trời trong linh của chúng ta và bởi Linh – cc. 7-8.
 6. Một ngày kia, khi ánh sáng chiếu trên chúng ta về vấn đề này, chúng ta sẽ muốn phủ phục chính mình trước mặt Chúa và xưng nhận bản chất của chúng ta là bất khiết thể

nào; khi đó, chúng ta sẽ kết án mọi điều mà chúng ta đã làm bởi bản chất sa ngã; chúng ta sẽ thấy rằng trong cách nhìn của Đức Chúa Trời, bất cứ điều gì được làm trong bản chất sa ngã đều gian ác và đáng bị kết án.

7. Trước đây, chúng ta đã khoe khoang trong những việc làm và những khả năng của mình, nhưng thời điểm này sẽ đến khi chúng ta kết án xác thịt cùng với những khả năng của nó; khi đó chúng ta sẽ chỉ khoe khoang trong Christ, nhận biết rằng trong chính mình, chúng ta hoàn toàn không có nền tảng cho việc khoe khoang.
 8. Chỉ khi nào đã được Đức Chúa Trời soi sáng, chúng ta mới có thể thật sự nói rằng chúng ta không còn tin cậy vào những khả năng, năng lực, hay sự khôn ngoan thiên nhiên của mình; chỉ khi đó, chúng ta mới có thể làm chứng rằng sự tin cậy của chúng ta là hoàn toàn ở trong Chúa; sau khi được soi sáng như vậy, chúng ta sẽ thật sự phụng sự và thờ phượng Đức Chúa Trời trong linh của chúng ta và bởi Linh.
- D. Công tác và sự lao tác của chúng ta cho Chúa trong phúc âm không phải bởi sự sống thiên nhiên và năng lực thiên nhiên của chúng ta nhưng bởi sự sống phục sinh và quyền năng của Chúa; sự phục sinh là nguyên tắc đời đời trong sự phụng sự của chúng ta cho Đức Chúa Trời – Dân. 17:8; 1 Cô. 15:10, 58; 16:10:
1. Linh ban-sự-sống là thực tại của Đức Chúa Trời Tam Nhất, thực tại của sự phục sinh, và thực tại của Thân thể Đấng Christ – Gi. 16:13-15; 20:22; 1 Cô. 15:45b; Êph. 4:4.
 2. Sự phục sinh có nghĩa là mọi điều là của Đức Chúa Trời chứ không phải của chúng ta, chỉ duy Đức Chúa Trời là có thể còn chúng ta không thể, và mọi điều được hoàn tất bởi Đức Chúa Trời chứ không phải bởi chúng ta – Dân. 17:8.
 3. Tất cả những ai biết sự phục sinh đều từ bỏ hi vọng trong chính họ; họ biết rằng họ không thể làm được; mọi điều của sự chết đều thuộc về chúng ta, còn mọi điều của sự sống đều thuộc về Chúa – 2 Cô. 1:8-9; đc. Truyền. 9:4.
 4. Chúng ta phải nhận biết rằng chúng ta không là gì, không có gì, và không thể làm gì; chúng ta cần phải đến chỗ kết thúc chính mình để được thuyết phục rằng chúng ta hoàn toàn vô dụng – Xuất. 2:14-15; 3:14-15; Lu. 22:32-33; 1 Phi. 5:5-6.
 5. Đấng Christ phục sinh là Linh ban-sự-sống sống trong chúng ta, làm cho chúng ta có khả năng làm được những điều mà chúng ta không bao giờ có thể làm trong chính mình – 1 Cô. 15:10; 2 Cô. 1:8-9, 12; 4:7-18.
 6. Khi không sống bởi sự sống thiên nhiên nhưng sống bởi sự sống thần thượng bên trong thì chúng ta ở trong sự phục sinh; kết quả của điều này chính là thực tại của Thân thể Đấng Christ tức mục tiêu của phúc âm của Đức Chúa Trời – Phi. 3:10-11; Êph. 1:22-23.

Trích lời chức vụ:

Kiểu mẫu duy nhất của thầy tế lễ phúc âm trong Tân Ước

Kiểu mẫu duy nhất của thầy tế lễ phúc âm trong Tân Ước là sứ đồ Phao-lô (1 Ti. 1:16). Chúng ta cần thấy Phao-lô đã thực hiện công tác của mình như một thầy tế lễ phúc âm như thế nào. Theo ghi chép của Tân Ước, ông đã thực hiện công tác này trong ba bước của việc dâng của lễ. Bước thứ nhất, Phao-lô đã cứu các tội nhân và dâng họ lên cho Đức Chúa Trời như những sinh tế được chấp nhận (La. 15:16). Bước thứ hai, ông đã nuôi dưỡng tín đồ, dẫn dắt họ tự trình diện chính họ cho Đức Chúa Trời như những sinh tế sống (La. 12:1). Bước thứ ba, ông đã khuyên răn và dạy dỗ mỗi thánh đồ trong mọi sự khôn ngoan hầu trình diện mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ (Côl. 1:28-29). Ông đã làm điều này bởi lao khổ và tranh

chiến theo sự vận hành của Đức Chúa Trời đã vận hành trong ông trong quyền năng. Lời tuyên bố của Phao-lô về Đấng Christ trong Cô-lô-se 1:28 chính là nói ra Christ. Trình diện mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ tức là dâng mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ.

Cứu các tội nhân để dâng họ cho Đức Chúa Trời như những sinh tế được chấp nhận

Theo La Mã 15:16, Phao-lô đã dâng các tội nhân được cứu cho Đức Chúa Trời như là những sinh tế được chấp nhận. Tất cả các tội nhân chưa tin đều ở trong A-đam. Khi chúng ta rao giảng phúc âm cho họ và họ tiếp nhận Chúa, họ được chuyển dời từ A-đam vào trong Christ. Khi một ai đó tin vào trong Christ, người ấy trở thành một phần của Christ. Những người chưa tin được chuyển dời vào trong Christ chính là phần gia tăng của Christ. Khi tôi rao giảng phúc âm để dâng những người được cứu cho Đức Chúa Trời, tôi đang dâng Christ – không phải Christ cá thể mà là Christ tập thể. Trong Cựu Ước, những thầy tế lễ dâng bò và dê như những sinh tế. Đức Chúa Trời đã chấp nhận sinh tế đó vì chúng là hình bóng cho Đấng Christ sẽ đến. Công tác của chúng ta ngày nay trong thời đại Tân Ước là rao giảng phúc âm để cứu những tội nhân, để làm họ trở nên những phần của Christ. Khi chúng ta dâng những người này cho Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời xem họ như những phần của Christ. Do đó, chúng ta đang dâng phần gia tăng của Christ cho Đức Chúa Trời. Vì chúng ta là những Chi thể của Christ, chúng ta có thể nói rằng chúng ta là Christ. Phao-lô đã nói trong Phi-líp 1:21: “Vì đối với tôi, sống là Christ”. Khi chúng ta được dâng cho Đức Chúa Trời thì chúng ta đã được dâng cho Đức Chúa Trời như là Christ.

Những con bò và dê mà các thầy tế lễ Cựu Ước dâng cho Đức Chúa Trời chỉ là những hình bóng. Chúng không phải là thực tại. Thực tại của những sinh tế này là Christ. Đức Chúa Trời chấp nhận những sinh tế này trong Cựu Ước vì những sinh tế này chỉ về Đấng Christ hầu đến, nhưng ngày nay chúng ta là những thầy tế lễ không dâng các hình bóng. Chúng ta dâng thực tại, và thực tại không chỉ là Christ cá thể không có sự gia tăng hay mở rộng. Chúng ta đang dâng phần gia tăng của Christ, tức là các phần của Christ. Tôi rất vui mừng vì qua chức vụ này trong nhiều năm mà tôi đã dâng hàng ngàn người cho Chúa như những sinh tế được chấp nhận. Khi tôi gặp Chúa, tôi có thể trình lên cho Ngài rằng tôi đã dâng hàng ngàn những phần của chính Ngài cho Ngài. Chúng ta cần suy ngẫm xem mình đã dâng cho Chúa bao nhiêu phần của Christ rồi. Tất cả chúng ta đều phải trả lời câu hỏi này. Một ngày kia chúng ta sẽ gặp Chúa, và chúng ta sẽ phải tính sổ với Ngài về nếp sống và sự lao tác của chúng ta trên đất này. Chúng ta trình dâng cho Ngài bao nhiêu phần của Christ tượng trưng cho việc chúng ta đã lao tác bao nhiêu.

Khi chia sẻ về sự lao tác trong phúc âm, Phao-lô nói trong Cô-lô-se 1:29 rằng: “Tôi cũng vì đó mà lao khổ, đang khi tranh chiến theo sự vận hành của Ngài đang vận hành trong tôi trong quyền năng”. Dâng những phần của Christ cho Đức Chúa Trời đòi hỏi sự lao tác của chúng ta, nhưng không phải là lao tác bằng sức mạnh cá nhân hay khả năng của chính chúng ta. Chúng ta cần tranh chiến theo sự vận hành của Ngài đang vận hành trong chúng ta trong quyền năng. Chúng ta là những thầy tế lễ Tân Ước cho phúc âm của Đức Chúa Trời, vì vậy chúng ta phải lao tác trên những tội nhân bằng cách truyền dẫn Đức Chúa Trời, ban phát Đức Chúa Trời, vào trong họ để đem họ vào trong Christ, làm cho họ trở nên những phần của Christ mà chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời như những sinh tế được chấp nhận. Là các thầy tế lễ Tân Ước, tất cả chúng ta đều bị ràng buộc để thực hiện điều này. Một ngày nọ, tất cả chúng ta sẽ trình diện trước ngai phán xét của Đấng Christ, và chúng ta sẽ phải trình dâng lên Chúa những gì mình đã làm.

Khi chúng ta nói về việc gõ cửa nhà của người khác để rao giảng phúc âm, điều này có nghĩa là chúng ta thăm viếng người khác. Chúng ta thăm viếng mọi người là để truyền dẫn Christ vào trong họ. Thăm viếng người khác để truyền dẫn Christ vào trong họ phải là một phần của đời sống Cơ Đốc hằng ngày của chúng ta. Trong đời sống hằng ngày của chúng ta, chúng ta cần phải truyền dẫn Đức Chúa Trời và ban phát Christ vào trong người khác để làm cho họ, tức những tội nhân, trở thành những phần của Christ hầu

chúng ta có thể trình diện những phần này như những sinh tế cho Đức Chúa Trời vì sự vui thoả tốt lành của Ngài. Việc này sẽ sản sinh ra những Chi thể của Christ để cấu thành Thân thể Ngài và cuối cùng dẫn đến Thân thể được biểu lộ trên đất trong nhiều địa phương.

Nuôi dưỡng tín đồ, dẫn dắt họ tự dâng mình cho Đức Chúa Trời như những sinh tế sống

Sau việc cứu các tội nhân, Phao-lô đã tiếp tục nuôi dưỡng những người mới này, nuôi dưỡng họ theo cách mà chúng ta nuôi con cái mình. Khi nuôi những đứa con của mình, trước hết chúng ta dạy cho chúng biết phải làm gì, và sau một thời gian, chúng ta yêu cầu chúng tự làm. Vào lúc họ được cứu, Phao-lô đã trình diện những tội nhân được cứu như những sinh tế. Rồi sau đó, Phao-lô đã nuôi nấng họ và dẫn dắt họ để tự dâng mình như những sinh tế sống.

Khi tôi rao giảng phúc âm cho một tội nhân và anh được cứu thì bây giờ anh ở trong Christ. Tôi trình diện người này cho Đức Chúa Trời trong Christ, với Christ, và như một phần của Christ, tức là một sinh tế thuộc linh. Bây giờ anh ấy được cứu, anh ấy như một em bé trong Christ. Tôi không nên để anh ấy một mình, mà phải cho anh ấy ăn như một người mẹ chăm sóc con. Trong La Mã chương 1 và 2, sau khi bày tỏ rằng các tín đồ đã từng là tội nhân, Phao-lô đã thực hiện công tác nuôi dưỡng này trong các chương từ 3 đến 7. Sau đó trong chương 12, Phao-lô, người nuôi dưỡng, đã nài khuyên các thánh đồ tự dâng mình cho Đức Chúa Trời như những sinh tế sống. Phao-lô không nài khuyên các thánh đồ dâng chính họ cho Đức Chúa Trời trong La Mã chương 1, mà sau khi đã tương giao xuyên suốt 11 chương, trong La Mã chương 12, ông mới yêu cầu các thánh đồ tự dâng mình cho Đức Chúa Trời như là sinh tế sống và trở thành các Chi thể phụng sự Ngài. Chúng ta phải trực tiếp tự dâng mình cho Đức Chúa Trời, nhưng chúng ta làm điều này nhờ được giúp đỡ, được hoàn hảo, bởi vì sứ đồ rao giảng này. Đây là một gương mẫu mà chúng ta phải theo đuổi.

Khi người ta tiếp nhận Chúa làm sự sống của họ, thì họ vẫn là em bé. Sau một thời gian chúng ta cho họ ăn Christ, họ dần lớn lên trong sự sống cho đến khi, nói theo cách thuộc linh, họ bước vào tuổi vị thành niên. Trong một gia đình, cha mẹ không thể giao quá nhiều trách nhiệm cho những đứa con nhỏ, nhưng sau này cha mẹ có thể yêu cầu chúng làm những điều tùy thuộc theo mức độ lớn lên của chúng. Khi một đứa trẻ sang tuổi mười ba, đứa trẻ này rời trường tiểu học và bước vào trường cấp hai. Đòi hỏi của Phao-lô trong La Mã 12:1 là một điều gì đó có nghĩa là ra khỏi “trường tiểu học”. Những sự dạy dỗ thuộc tiểu học là từ La Mã chương 1–11. La Mã 12:1 có thể được xem như một sự đòi hỏi cho những ai bây giờ là “mười ba tuổi”. Sau một sự dạy dỗ dài từ La Mã chương 1–11, những đứa trẻ này đã bước vào “trường cấp hai”. Phao-lô đã dâng họ như những sinh tế cho Đức Chúa Trời vào lúc họ cải đạo. Bây giờ họ đã ở tuổi “vị thành niên”, nên ông nài khuyên họ tự trình dâng chính mình cho Đức Chúa Trời, dâng thân thể họ như một sinh tế sống cho Đức Chúa Trời.

Sau việc trình dâng trong La Mã chương 12, sự thực hành của nếp sống Thân thể bắt đầu. Sau khi các thánh đồ dâng mình cho Đức Chúa Trời, họ có thể trở thành những Chi thể sống động của Thân thể Đấng Christ. Do đó, trong những câu tiếp theo sau của chương 12, chúng ta nhìn thấy những người dâng mình như những sinh tế sống trở thành những Chi thể thi hành chức năng của Thân thể hữu cơ của Đấng Christ. Những Chi thể sống động này thi hành chức năng tùy theo các ân tứ của họ, ví dụ như nói tiên tri hoặc dạy dỗ (cc. 6-7).

Trước La Mã chương 12, không có sự thực hành của nếp sống Thân thể. Bắt đầu trong chương 12, các thánh đồ đang bắt đầu được hoàn hảo để thực hành nếp sống Thân thể. Sau khi được hoàn hảo, các thánh đồ sẽ cùng thực hiện công tác như những người đầy ân tứ – các sứ đồ, các tiên tri, người giảng phúc âm, người chăn và người dạy (Êph. 4:11-12). Mặc dù các thánh đồ không phải là những người có ân tứ cụ thể này, nhưng họ sẽ làm cùng công tác mà những người ân tứ này làm. Công tác này chính là công tác của

chức vụ Tân Ước, tức là xây dựng Thân thể Đấng Christ. Thân thể Đấng Christ được xây dựng trực tiếp bởi các thánh đồ được hoàn hảo, chứ không phải là những người ân tứ đang làm công tác hoàn hảo. Thân thể này được xây dựng và được biểu lộ trong nhiều địa phương trên đất, tức là trong các Hội thánh địa phương.

Khuyên bảo và dạy dỗ tất cả thánh đồ trong mọi sự khôn ngoan để trình diện mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ

Vì các tín đồ chưa được trưởng thành đầy đủ, nên cần có bước thứ ba của công tác phúc âm của Phao-lô trong chức tế lễ Tân Ước. Bước thứ ba này có thể được tìm thấy trong Cô-lô-se 1:27-29: “Đức Chúa Trời cũng vui lòng tỏ cho họ biết sự giàu có về vinh hiển của lễ mầu nhiệm đó ở giữa dân ngoại bang là thể nào, tức là Christ ở trong anh em là hi vọng về vinh hiển. Ấy là Ngài mà chúng ta rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan khuyên răn mọi người, dạy dỗ mọi người, để trình diện mọi người trọn vẹn trong Christ. Tôi cũng vì đó mà lao khổ, chiến đấu theo sự vận dụng của Ngài đang vận hành trong tôi cách có quyền năng”. Phao-lô đang công bố loại Christ nào? Đấng Christ mà ông công bố không hề đơn giản. Ông công bố về Đấng Christ nội cư như là hi vọng về vinh hiển. Phao-lô công bố về một thân vị tuyệt vời. Christ là hi vọng về vinh hiển không thể hành động trong chúng ta cách đầy trọn nếu không có một người lao tác như Phao-lô.

Từ “khuyên răn” chỉ về việc có những rắc rối, nan đề, sự khó khăn, và lỗi lầm mà chúng ta có thể mắc phải. Do đó, chúng ta cần phải được khuyên răn. Khuyên răn cũng chỉ về việc cảnh báo trước và khiển trách. Phao-lô đã khuyên răn và dạy dỗ mọi người trong mọi sự khôn ngoan. “Trong mọi sự khôn ngoan” nghĩa là Phao-lô đã khuyên răn và cảnh báo người này bằng cách này, và người khác theo cách khác. Ông đã cảnh báo và dạy dỗ mọi người mặt đối mặt. Phao-lô đã làm điều này hầu ông có thể trình diện, hay là trình dâng, mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ. Phao-lô đã không muốn lỡ mất một người nào, mà ông đã khao khát để trình diện mọi người lớn lên đầy đủ.

Trong Công vụ các Sứ đồ chương 20 Phao-lô nói ông đã dạy dỗ các thánh đồ cách công khai từ nhà này đến nhà khác (c. 20). Ông cũng nói ông đã cảnh báo mỗi một thánh đồ về ba năm đêm liền ngày trong nước mắt (c. 31). Phao-lô đã đi đến nhà của các thánh đồ để dạy dỗ và cảnh báo họ từng người một. Tôi đã sống tại Anaheim trong nhiều năm, nhưng tôi chỉ đi đến vài nhà thánh đồ để thăm viếng họ. Tôi cảm thấy thật ăn năn vì điều này. Chúng ta đã xa cách trong sự phụng sự của mình bởi quan niệm truyền thống này. Phao-lô nói rằng ông đã dạy dỗ cách công khai và rằng ông cũng đã dạy dỗ từ nhà này đến nhà khác. “Từ nhà này đến nhà khác” trong tiếng Hi Lạp có nghĩa là “theo từng nhà”. Phao-lô đã dạy dỗ, đã cảnh báo, đã khuyên răn các thánh đồ mặt đối mặt. Bởi sự dạy dỗ từ nhà này đến nhà khác hầu cảnh báo mỗi một thánh đồ, mà Phao-lô đã cung ứng Christ cho các thánh đồ làm cho họ lớn lên trong sự sống.

Trong Cựu Ước, một thầy tế lễ trưởng thành đầy trọn phải là tuổi ba mươi. Một người hai mươi lăm tuổi chỉ có thể là một người học việc, một người theo học, trong chức tế lễ. Chúa Jesus đã bắt đầu chức vụ của Ngài khi Ngài khoảng ba mươi tuổi (Lu. 3:23), tuổi trọn vẹn cho sự phụng sự của Đức Chúa Trời (Dân. 4:3, 35, 39, 43, 47). Chúng ta cần lao tác trên người khác bằng cách khuyên răn họ và dạy dỗ họ trong mọi sự khôn ngoan cho đến khi họ trưởng thành đầy trọn trong Christ. Chúng ta khuyên răn mỗi người và dạy dỗ mỗi người trong nhiều, nhiều phương cách, tức là trong mọi sự khôn ngoan. Những thánh đồ đã trưởng thành, đã lớn lên đầy đủ trở thành những Chi thể sống động của Thân thể hữu cơ của Đấng Christ, tức là những phần của Christ. Nói cách khác, họ tất cả đều trở thành Christ tập thể. Trình dâng các thánh đồ lớn lên đầy đủ trong Christ tức là dâng lên Đấng Christ tập thể. Trong một điều kiện như vậy, chúng ta đều trở thành những phần của Christ trong sự đầy đủ, các thành phần cấu thành của Đấng Christ tập thể.

Vì chúng ta chưa lớn lên đầy đủ trong Christ, nên chúng ta vẫn cần phải được khuyên răn và được dạy dỗ trong mọi sự khôn ngoan. Chúng ta có thể nói rằng chúng ta là những phần của Đấng Christ tập thể, nhưng chúng ta có là những phần của Ngài cách thực tiễn, trong đời sống hằng ngày của mình không? Anh em có tin rằng những phần của Đấng Christ tập thể có thể lại dự phần vào trong bất kì một điều gì tội lỗi hoặc thế giới? Một số người trong chúng ta có lẽ đã lớn lên đến giai đoạn của La Mã 12:1, tức là giai đoạn trình dâng thân thể của chúng ta như một sinh tế sống. La Mã 12:1, tuy nhiên, không phải là giai đoạn của sự lớn lên đầy đủ. Chúng ta phải được giúp đỡ bởi các thầy tế lễ tức những người dẫn dắt chúng ta lớn lên vào trong sự lớn lên đầy đủ trong Cô-lô-se 1:28. Các sứ đồ, những người giúp đỡ chúng ta, những người phụng sự chúng ta bởi Christ, khao khát để trình diện chúng ta trong Christ cho Đức Chúa Trời như những phần của Đấng Christ tập thể.

Phao-lô đã nói rằng ông đã lao khổ cho điều này bằng cách tranh chiến. Từ Hi Lạp cho việc tranh chiến mang ý nghĩa chiến đấu, chiến trận, hoặc là vật lộn. Thật không phải là điều dễ dàng để trình diện mọi người lớn lên đầy đủ trong Christ. Phao-lô đã không lao tác theo khả năng của chính mình hay sức mạnh của riêng mình, nhưng ông đã theo sự vận hành của Christ mà đã vận hành trong ông trong quyền năng. Việc nội cư của Christ là hầu cho Ngài có thể vận hành và chuyển động trong chúng ta trong quyền năng. Quyền năng ở đây là một quyền năng sức sôi đầy động lực. Christ đang hành động trong chúng ta, nhưng chúng ta có nhận ra và cảm thấy rằng mỗi ngày, cả ngày và đêm, Christ tức Đấng sống đang cư ngụ trong chúng ta và đang vận hành bên trong chúng ta hay không?

Một số người thân cận nhất với tôi nhắc nhở tôi nên chăm sóc bản thân trong giai đoạn tuổi già của tôi. Những người gần tôi lo lắng cho tôi vì họ yêu mến tôi, nhưng một Đấng khác cũng yêu mến tôi. Đấng bên trong này cũng đang vận hành bên trong tôi luôn luôn. Mỗi khi tôi bước đi theo sự vận hành của Ngài, thì tôi tràn đầy năng lượng. Tôi càng nói về Chúa, tôi càng mạnh mẽ hơn. Chúng ta cần lao khổ bằng cách tranh chiến theo Đấng vận hành trong chúng ta, không theo sức mạnh thiên nhiên của chúng ta. Chúng ta cần hợp tác với sự vận hành của Christ nội cư. Để thực hiện gia tể Tân Ước của Ngài, Đức Chúa Trời đã hoàn tất phần của Ngài rồi. Ngài chắc chắn đã tổng kết các công tác phần của Ngài để làm mọi điều cho chúng ta. Bây giờ Ngài đang vận hành trong chúng ta để làm cho chúng ta trở nên các thầy tế lễ đầy năng lượng. Chúng ta phải quan tâm chăm sóc phần của mình, để hoàn thành sứ mạng của mình. Chúng ta có lẽ cảm thấy rằng mình thật yếu đuối, rằng mình chẳng là gì cả, và rằng chúng ta không thể làm gì cả, nhưng chỉ cần chúng ta sẵn sàng để vận hành, thì Ngài sẽ là quyền năng đầy năng lượng của chúng ta. Chỉ cần chúng ta sẵn sàng thực hiện công tác của mình, thì Ngài sẽ là vốn của chúng ta. Vấn đề đối với Ngài chính là chúng ta không sẵn sàng hợp tác với Ngài.

Chúa đã nói với chúng ta trong Tân Ước rằng tất cả những người được chọn của Ngài, tức là những tín đồ ngày nay, đều là thầy tế lễ của Ngài (1 Phi. 2:5, 9; Khải. 1:6; 5:10). Không một thầy tế lễ nào có thể lười biếng vì mỗi thầy tế lễ đều phải dâng một điều gì đó mỗi ngày. Mỗi thầy tế lễ phải rất, rất chuyên cần, thậm chí là xông xáo, trong việc dâng các sinh tế cho Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không muốn mùi vị ngọt ngào của những sinh tế trên bàn thờ ngưng lại. Ngài yêu thích mùi vị ngọt ngào này dâng lên Ngài luôn luôn vì sự chấp nhận của Ngài. Trong La Mã 15:16 Phao-lô nói ông là một chấp sự của Christ Jesus giữa dân ngoại, một thầy tế lễ phúc âm đầy năng lượng của Đức Chúa Trời, để dâng trình dân ngoại cho Đức Chúa Trời. Sinh tế chính yếu của các thầy tế lễ Tân Ước nên là những tội nhân đã được cứu rỗi như những phần của Đấng Christ tập thể và được mở rộng. Trong Cựu Ước, những sinh tế chủ yếu là bò và dê, tức là những hình bóng của Đấng Christ. Ngày nay chúng ta đang dâng Christ, nhưng không phải Christ cá thể. Chúng ta đang dâng Christ tập thể.

Loại dâng sinh tế này nên tiếp diễn luôn luôn. Là những thầy tế lễ Tân Ước, chúng ta phải làm cho việc rao giảng phúc âm trở thành một phần của đời sống hằng ngày của chúng ta, bước đi hằng ngày của chúng

ta. Đời sống hằng ngày và công việc hằng ngày của một thầy tế lễ chính là dâng các sinh tế cho Đức Chúa Trời. Trong Cựu ước, các thầy tế lễ đã dâng bò và dê trong cả ngày dài, buổi sáng và buổi tối. Đây là một hình bóng của việc mà chúng ta nên làm. Là những thầy tế lễ Tân Ước, chúng ta nên dâng các tội nhân, đã được tái sinh, được thánh hoá, được biến đổi và thậm chí được đồng hoá theo hình ảnh của Đấng Christ. Chúng ta nên dâng những con người này như những phần của Đấng Christ tập thể cho Đức Chúa Trời. Chúng ta không nên quên rằng là những tín đồ chúng ta là các thầy tế lễ và rằng một thầy tế lễ thì luôn dâng một điều gì đó cho Đức Chúa Trời. Phao-lô đang dâng các tội nhân mà ông đã cứu rỗi như những sinh tế cho Đức Chúa Trời luôn luôn.

Chúng ta có lẽ đã kinh nghiệm La Mã 12:11, nhưng chúng ta chưa chạm đến giai đoạn của việc được lớn lên đầy đủ trong Cô-lô-se 1:28. Được trình diện cho Đức Chúa Trời cách lớn lên đầy đủ trong Christ là bước cuối cùng để hoàn thành sinh tế của chức tế lễ Tân Ước. Sinh tế này cần có ba bước: sự cứu rỗi trong La Mã 15:16, sự lớn lên trong sự sống trong La Mã 12:1, và sự trưởng thành trong sự sống trong Cô-lô-se 1:28. Tất cả những bước này là công tác của chức tế lễ phúc âm Tân Ước. Theo sự khai thị thần thượng, cứu rỗi các tội nhân, dạy Kinh Thánh, khai sáng các thánh đồ, thiết lập các Hội thánh đều là các công tác của phúc âm. Việc rao giảng phúc âm của Đức Chúa Trời là chức vụ Tân ước để thực hiện gia tế Tân Ước của Đức Chúa Trời. Chúng ta phải mang lấy trách nhiệm vì sự vui thoả tốt lành của Đức Chúa Trời.

Tôi đã ở cùng với rất nhiều thánh đồ trong nhiều năm, và tôi biết rằng họ rất yêu mến Chúa. Họ đến các buổi nhóm đều đặn, năm này sang năm khác. Họ dâng rất nhiều cho Chúa. Trong cuốn sách này tôi có một gánh nặng thật sự để chia sẻ với tất cả các thánh đồ rằng điều mà tôi đang giảng dạy và rao giảng ở đây hoàn toàn là mới mẻ. Điều mà hầu hết các Cơ Đốc nhân thực hành, bao gồm chúng ta, đều là căn cứ trên một sự tích lũy hàng thế kỉ của truyền thống. Điều mà chúng ta đã thực hành có một nửa là theo Kinh Thánh và nửa còn lại thì không theo Kinh Thánh. Chúng ta tất thấy đều đã bị chuốc thuốc mê bởi phương cách thực hành nếp sống Hội thánh và sự phụng sự Cơ Đốc thuộc truyền thống và không theo Kinh văn. Chúng ta cần tỉnh táo và suy ngẫm lại điều mà Kinh Thánh nói. Chúng ta chỉ nên nhận lời thánh là nền tảng của mình.

Việc rao giảng phúc âm của chúng ta ngày nay cần phải là chức tế lễ phúc âm trong Tân Ước. Phúc âm của Đức Chúa Trời là theo sự dạy dỗ của các sứ đồ trong Tân Ước và bao gồm tất cả gia tế Tân Ước của Đức Chúa Trời. Khi các thầy tế lễ trong Cựu Ước dâng bò và dê, họ đã không nhận ra rằng những sinh tế này hình bóng Đấng Christ trong sự nhục hoá của Ngài, trong đời sống làm người của Ngài, trong sự chết bao-hàm-tất-cả của Ngài, trong sự phục sinh của Ngài như là sự sống, trong sự đến của Ngài với chúng ta như là Linh-ban-sự-sống để nội cư trong chúng ta, trong sự thăng thiên của Ngài, và trong sự giáng xuống của Ngài để trở nên một với những người được cứu của Ngài và làm cho họ trở nên một Thân thể. Mặc dù các thầy tế lễ Cựu Ước không nhận ra điều này, nhưng chúng ta nên nhận ra điều này vì chúng ta đang ở trong thời đại Tân Ước hiện nay.

Nếu chúng ta không biết những điều này, chúng ta thật là thiếu sót. Vì Chúa đã bày tỏ cho tôi tất cả những điều này, nên tôi được đặt gánh nặng. Tôi không quan tâm đến bất kì công tác nào khác. Tôi được đặt gánh nặng để trình diện cho tất cả các thánh đồ những sự thấy mới mẻ này, những khái tượng mới mẻ này, những ánh sáng mới mẻ này. Lẽ thật liên quan đến các thầy tế lễ phúc âm của Đức Chúa Trời tất thấy đều là mới với tôi. Tôi đã đang giảng dạy Kinh Thánh cho hơn sáu mươi năm qua, nhưng về điểm này thì không thể được tìm thấy trong bất cứ tác phẩm nào của tôi trong quá khứ. Cảm tạ Chúa vì tôi đã nhìn thấy vấn đề này và rằng tôi có thể trình bày điều này cho tất cả các thánh đồ.